

derskabsklubber, der indebærer, at en gruppe medlemsstater påtager sig et særligt ansvar for de enkelte ansøgerlande, for det fjerde, at ansøgerlandene deltager i EU's møder i rådsregi uden tale- og stemmeret, og for det femte vid adgang til såkaldt opt-in, dvs. mulighed for at vælge at deltage i udvalgte dele af samarbejdet, særlig i søjle 2 og 3.

DUPI's analyse stemmer i det væsentlige ganske godt overens med regeringens politik med hensyn til EU's udvidelse.

Som sagt fremhæver DUPI en samtidig forhandlingsstart som det bedste middel til at sikre de overordnede mål, som jeg har nævnt. Og set med regeringens øjne vil det være afgørende at starte optagelsesforhandlingerne samtidig med alle kandidatlandene, dvs. de central- og østeuropæiske lande samt Cypern.

Hermed vil alle være med fra starten, og incitamentet til fortsatte reformer fastholdes. Og tæppet skal ikke trækkes væk under de politikere i Central- og Østeuropa, der har turdet gennemføre de nødvendige, men ofte smertefulde økonomiske reformer, og hvis disse reformbestrebelse ikke modsvares af et løfte om påbegyndelse af forhandlingerne, kan de politiske konsekvenser blive alvorlige og uoverskuelige både nationalt og regionalt.

Samtidigmodellen har endvidere den fordel, at EU undgår at foretage en udskillelse af de lande, der er bedst egnede til medlemskab, for en sådan beslutning kan vanskeligt træffes på et objektivt grundlag. Derimod bør alle lande gives en chance for at præsentere sig selv ved forhandlingsbordet.

Det er sandsynligt, at nogle af kandidatlandene under forhandlingerne vil vise sig at være i stand til at kvalificere sig til medlemskab før andre, og de vil også kunne opnå medlemskab på et tidligere tidspunkt end andre, men denne udskillelse vil så være et resultat af landenes egne forhandlinger. Og EU vil samtidig forhandle videre med de øvrige lande, og herved opstår der ikke et spørgsmål om, hvad der skal ske med de lande, der ikke opnår medlemskab i en første udvidelse, for de er jo på vej mod medlemskabet, og optagelsesforhandlingerne fortsætter for deres vedkommende.

Men efter min opfattelse er DUPI noget forsigtig i sin vurdering af, hvornår udvidelsen forventes at kunne finde sted, nemlig i år 2004, for Danmark og en række andre lande arbejder for år 2000-01 som måldato, og dette mål opfatter jeg som realistisk. Jeg ved godt, at det er

optimistisk, men det er også realistisk, og jeg synes, det er afgørende at fastholde denne målsætning, for kun hvis vi fastholder en ambitiøs målsætning, kan vi medvirke til at holde dampen oppe i hele processen.

Det er let nok at finde argumenter for, at en sådan tidsplan ikke kan holde, men det er ikke så interessant. Det interessante er at finde løsninger, og det er det, der gælder om. Og det er nødvendigt at presse på, ellers skabes der ikke tilstrækkelig fremdrift.

Og med afslutningen af regeringskonferencen til sommer kan udvidelsesforhandlingerne påbegyndes omkring årsskiftet 1997-98. Men hvor længe forhandlingerne kommer til at vare, kan ingen i dag udtale sig om med sikkerhed. Og selv om det ikke er afgørende, om det bliver i år 2000 eller år 2001 eller for den sags skyld i år 2002, er det fortsat regeringens håb og forventning, at vi kan hilse de første af de nye medlemslande velkomne i EU omkring årtusindskiftet.

For en række af DUPI-rapportens konkrete forslag gælder det, at indtil det er endeligt besluttet, at udvidelsesforhandlingerne skal begynde samtidig, ville det være forkert at spille ud med forslag om særlige foranstaltninger for de lande, der ikke bliver blandt de første, for det kunne efterlade det indtryk, at vi fra dansk side var på vej væk fra samtidighedspolitikken, og det er vi ikke.

Men hvis samtidighed ikke bliver løsningen, må de konkrete forslag udformes i lyset af den model for udvidelsen, som så vælges, og i så fald må de danske udspil, hvis de skal have gennemslagskraft i EU, opfylde i hvert fald to krav: De skal være realistiske, og timingen skal være rigtig. Det er også af den grund for tidligt at gå ind i en drøftelse af visse af de konkrete forslag, som DUPI stiller.

Uanset hvilken forhandlingsmodel der vælges, er det oplagt, at ansøgerlandene har brug for bistand og støtte, og det gælder dem alle, selv om behovet er forskelligt.

Det er derfor vigtigt, at vi anvender større ressourcer på udvidelsen, da ikke mindst landenes forvaltninger står over for en stor opgave, når de skal forhandle om medlemskab, og når de som medlemmer skal administrere EU's politikker og regler.

Nogle ansøgerlande er nået længere end andre, og det er vigtigt, at den bistand, vi tilbyder landene, tilpasses deres individuelle behov, og den nødvendige balance, mener jeg – som